

Був колись Сірко собака,
Жив у чоловіка,
І була йому робота
Дуже невелика.

Од вовків глядіть худобу,
Звіра одганяти,
А удень, як наїсися,
То лягай і спати.

Та Сірко наш був лінивий,
Спав і день, і нічку,
А як спить, вовки і вкрадуть
Гуску чи теличку.

Та Сірко наш не зважає,
Знову ляже спати,
Злодій прийде та й потягне
Все добро із хати.

Чоловік Сіркові каже:
"Гей, Сірку, не спи ти,
Дурно хліб не можна їсти,
Треба заробити!"

На хазяїна розсердивсь
Наш Сірко кудлатий.
"Коли так, піду я світа
Кращого шукати!"

Ось він з двору вибігає
І біжить до лісу,
Там він зараз зостріває
Вовчика-гульвісу.

"А здоров лиш вовче-брате!
Гризтися нам буде,
Надокучили сердиті
Всі мені ті люде.

Будем ми з тобою жити,
Здобувати їжу
І щодня з тобою будем
Страву мати свіжу.

Знаю я, куди пролізти,
Де живуть ягнята,
Буде наша і теличка,
Гуси й поросята".

Вовк Сіркові радий дуже,
Зараз побратались,
А як тільки стала нічка —
З лісу вдвох побрались.

У село приходять тихо,
Сплять давно вже люде.
До кошари вдвох підлізли:
"Тут нам здобич буде!"

Каже вовк: "Ти все тут знаєш,
Лізь же ти в кошару
Та відтіть мені і кинеш
Хоч ягняток з пару".

А Сірко ще й радий дуже,
Вліз він потихеньку
І вовкові викидає
Вже вівцю ситеньку.

Вовк вівцю схопив та драла,
В гай мерщій тікає,
Наш Сірко з кошари виліз —
Аж вовка немає.

Озирнувсь Сірко, поглянув
Та із серця каже:
"Одурив мене вовцюга,
Постривай же, враже!"

Я й без тебе їсти буду,
Ще для мене буде",
Плиг ізнов тоді в кошару,
А в кошарі люде.

Бо вони уже почули,
Як в хліві товклося,
І Сіркові упійматись
Зараз довелося.

"А! Піймався,— кажуть,— вовче!
А давайте бити,
Щоб не лазив у кошару
Він овець давити".

А Сірко кричить: "Не вовк я,
Я їй-бо собака!"
Та дарма! По спині в нього
Вже гуля ломака!

Як взялись Сірка періщить
Добрими дрючками:
"Коли ти собака,— кажуть,—
Так не лась з вовками!"

Довелось би пропадати,
Мабуть би, і вбили.
Та Сірко побачив дірку —
Плиг туди щосили!

Ледве втік, боїться й вити
Та біжить додому,
В двір убіг і потихеньку
Вліз він у солому.

Ніч пролежав, день пролежав,
Боки все боліли,
А як знову він одужав
І набрався сили,

То нікуди вже не бігав
Він ніколи з дому,
І про те, що з ним зробилось,
Не казав нікому.

І зробився працьовитий:
Ніч усю ганяє,
Береже комору й стайню,
Звіра одганяє.